

Pārsteidzošā Marija

39 Un Marija cēlās tanīs pašās dienās un steigšus gāja kalnos uz pilsētu Jūdas novadā.

40 Iegājusi Caharijas namā, viņa sveicināja Elizabeti.

41 Un notika, kad Elizabete Marijas sveicinājumu dzirdēja, tad bērniņš viņas miesās sāka lēkt,

un Elizabete tapa Svētā Gara pilna,

42 un viņa stiprā balsī sauca un sacīja:

"Tu esi augsti teicama starp sievietēm, un augsti teicams ir tavas miesas auglis.

43 No kurienes man tas, ka mana Kunga māte nāk pie manis?

44 Redzi, tikko tavas sveicināšanas balss atskanēja manās ausīs, tad bērniņš manās miesās ar liksmību sāka lēkt.

45 Labi tai, kas ir ticējusi, ka tas, ko Dievs licis viņai sacīt, piepildīsies."

46 Un Marija sacīja: "Mana dvēsele slavē To Kungu,

47 un mans gars gaviļē par Dievu, manu Pestītāju,

48 jo Viņš ir uzlūkojis savas kalpones zemumu; redzi, no šī laika visi bērnu bērni mani teiks svētīgu,

49 jo Varenais lielas lietas pie manis ir darījis, un svēts ir Viņa Vārds,

50 un Viņa žēlastība paliek uz radu radiem pie tiem, kas Viņu bīstas.

51 Viņš darījis varenus darbus ar Savu elkoni un izklīdinājis tos, kas ir lieli savā sirdsprātā.

52 Viņš varenos nogāzis no augstiem troņiem un paaugstinājis zemos.

53 Izsalkušo Viņš pildījis ar labumiem, un bagātos Viņš atstājis tukšus.

54 Viņš gādājis par Savu kalpu Israēlu un pieminējis Savu žēlastību,

55 kā viņš runājis uz mūsu tēviem, uz Ābrahāmu un viņa dzimumu mūžīgi."

Lūk. 1: 39–55

Mīļā draudze!

Mēs, cilvēki, esam daudzi un dažādi, arī draudzē un baznīcā. Un arī mūsu pieredze ar Dievu atšķiras, jo mēs dzīvojam atšķirīgas dzīves. Adventa laiks to labi parāda, ka mēs nākam no dažādām vietām, lai ietu uz vienu kopīgu mērķi – satikt Jēzu. Adventa laikā mēs dzirdējam par pastaro dienu un pasaules galu, mūs uzrunā Jāņa kristītāja vārdi no tuksneša un šodien mēs pievēršamies Marijai, Jēzus mātei. Te ir liels plašums un vieta mums visiem, ja vien mēs vēlamies tuvoties Jēzum. Kas mani pārsteidz pie Marijas, ir tas, ka Bībelē rakstītais par viņu tik ļoti atšķiras no tā tēla, ko ir izveidojusi baznīca. Pēc būtības mēs šeit redzam, ka tiek mēģināts izskaidrot neizskaidrojamo, ka Dievs ir kļuvis par cilvēku ar aizvien jauniem brīnumiem, sākot no Marijas nevainīgās ieņemšanas un beidzot ar viņas uzņemšanu debesīs. Mēs mēģināsim viņai tuvoties no šodienas teksta un caur šiem vārdiem tuvoties Jēzum.

Šodienas teksts sākas ar to, ka Marija, pēc tam, kad eņģelis viņai paziņoja, ka viņai piedzims dēls Jēzus no Svētā Gara un ka arī viņas radniece Elizabete lielā vecumā gaida bērniņu, lielā steigā devās no Nācaretes uz Jūdeju pie Elizabetes. Šeit nav teikts, kāpēc viņa tā rīkojās. Varbūt, ka viņa vēlējās pārbaudīt, vai eņģeļa vārdi bija patiesi, varbūt arī, ka viņai mājas vairs nebija drošas. Iedomājieties, ārļaulības bērns. Par tādām lietām tajos laikos

varēja gadīties, ka apkārtējie likuma pārkāpēju nomētāja ar akmeņiem.

Kad Marija ierodas pie Elizabetes, varētu domāt, ka tā Mariju sagaidīs ar pārmetumu gūzmu par viņas izlaidību. Tomēr iznāk pavisam citādi. Lūka stāsta, ka viņas vēderā Jānis aiz priekiem sāk lēkt tāpēc, ka satiek Jēzu. Mārtiņš Luters daudzus gadsimtus vēlāk šo vietu ņēma kā argumentu, lai pamatotu bērnu kristības. Ja jau Jānis Kristītājs Elizabetes vēderā varēja atpazīt Jēzu, kā tad mēs varam spriest par to, ka zīdaiņiem un bērniem nav nekādas saprašanas?

Bez tām, kā stāsta evaņģēlists, Elizabete tapa Svētā Gara pilna un saskatīja Dieva vadību. Varbūt, ka tas arī mums šodien varētu palīdzēt, grūtās, mums neizprotamās situācijās, paļauties uz to, ka Viņš redz tālāk nekā mēs un ka Viņš var pašķirt ceļu tur, kur mēs paši nezinām tālāk.

Marija atbild Elizabetes uzslavai par viņas ticību ar vārdiem, kas līdzinās psalmam. No šiem vārdiem ir izveidota viena no vecākajām kristīgajām dziesmām, kas saucas "*Magnificat*". Marija ir pilnīgi pārņemta ar to, ka Dievs tieši viņu ir izraudzījis. Viņa apzinās, ka to nekādi nav pelnījusi, un tomēr Dievs ir izvēlējies tieši viņu. Marija saka: "**Viņš ir uzlūkojis Savas kalpones zemumu.**" Mēs to redzam aizvien atkal, ka Dievs uzrunā tieši tos, kas pasaulē liekas maznozīmīgi un nevērtīgi. Līdz šai dienai tas ir pretrunā ar mūsu varas struktūrām, ar vēlēšanos izcelt sevi uz citu rēķina.

Neparasti pie Marijas slavas dziesmas ir tas, ka viņa neaprobežojas tikai ar pateicību par to, ka viņa savā dzīvē ir piedzīvojusi Dieva žēlastību. Marijas skats ir daudz plašāks. Viņa saka: "**51 Viņš darījis varenus darbus ar Savu elkoni un izklīdinājis tos, kas ir lieli savā sirdsprātā. 52 Viņš varenos nogāzis no augstiem troņiem un paaugstinājis zemos. 53 Izsalkušo Viņš pildījis ar labumiem, un bagātos Viņš atstājis tukšus.**" Kāds dzejnieks kādreiz teica, ka sarkanais (komunistu) karogs izskatās tāds truls salīdzinoši ar Marijas dziesmas vārdiem. Nav brīnums, ka vēl 70. gadu beigās Argentīnā toreiz valdošā diktatūra aizliedza publiskajās demonstrācijās dziedāt šos vārdus, jo tie tai likās pārāk bīstami un apdraudēja sabiedrisko kārtību. Marijas vārdi saskan ar vēlāko Jēzus mācību. Lepnums, vara un bagātība ir tās lietas, kas neļauj mums ieiet Dieva valstībā. Mūsu sirds ir pilna ar citām lietām, Jēzum tur nav vietas, cilvēcībai tur nav vietas, līdzjūtībai tur nav vietas. Tā mēs arī nekad nesapratīsim Ziemassvētku jēgu, ja mūsu sirdis būs nocietinātas.

Marija runā par šīm lietām pagātnes formā. Viss tas jau ir noticis, un tas, ka Dievs tieši viņu ir izredzējis, ir tikai turpinājums iesāktajam Dieva ceļam. Marija saskata savu vietu daudz lielākā stāstā – jūdu tautas vēsturē, kas sākās ar Ābrahāmu un turpinājās ar jūdu atbrīvošanu no Ēģiptes verdzības un dod cerību, ka Dievs atbrīvos savu tautu arī no romiešu virskundzības Marijas dzīves laikā. Mums šodien šis Marijas plašais skatījums lielā mērā ir pazudis. Jā, mēs pateicamies Dievam par to, ka Viņš mums palīdz personīgi. Piemēram, tad, kad esam atguvuši veselību, bet mēs vairs neticam, ka Dievs var izmainīt arī sabiedrību, ka var būt vairāk taisnīguma un tiks aizsargāti tie, kuri paši ar saviem spēkiem netiek galā. Šeit mēs redzam, ka arī kristiešos ir liela neticība, ka galu galā esam praktizējoši ateisti, nevis cilvēki, kas apliecina savu ticību un cerību dzīvē.

Varbūt, ka viens otrs teiks – tie visi ir skaisti vārdi, kur tad šiem vārdiem ir segums? Tas viss ir pareizi, ja mēs paliekam tikai pie sevis, savām iespējām. Tad tiešām labāk neko nedarīt un likties mierā. Tomēr Marijas piemērs parāda, ka viņa dara to, ko Dievs no viņas gaida, viņa uzticas Dieva vadībai un viņai piedzimst dēls Jēzus, kas līdz šai dienai izmaina cilvēku sirdis, domas, dzīves. Lausim Dievam darboties, dosim Jēzum mājvietu savās sirdīs! Āmen!

No mācītāja Mārtiņa Urdzes sprediķu arhīva / 23.12.2012. /